

På disse sidene i Tidsskriftet – legelivet – finner du stoff om legers liv. Her er det presentasjon av arbeidssteder, nyhetssaker, nye doktorgrader, nye spesialister og minneord. Alt samlet på ett sted – så du kan følge enda bedre med.



Kristin Viste.
Foto: Einar Nilsen

Kristin Viste er ph.d i cellebiologi og jobber som konstituert overlege ved Hormonlaboratoriet, Haukeland universitetssykehus.

«I påvente av å komme i gang med resten av spesialiseringen, får visst mottoet fortsette å være 'gøy på laben'»

Jakten på sideutdanningen

Sideutdanning er en viktig del av spesialiseringssløpet. Litt overraskende er det også en vanskelig del.

«Har du klart å ordne deg sideutdanning?» spurte en kollega fra en annen laboratorie-spesialitet da jeg traff henne i heisen. Så bra det ikke bare er meg, var min første tanke. Midt i 30-årene har jeg støtt på mitt første egentlige hinder for å nå målet om en spesialitet – kravet om at jeg må bevege meg vekk fra laboratoriet.

Sideutdanning er en viktig del av mange spesialiteter. For oss som til daglig sitter i laboratoriet, sikrer den at vi har litt kjennskap til hva som skjer i den mer pasientnære delen av helsevesenet. Det er viktig og nyttig. For sånne som meg, som ikke har hatt klinisk tjeneste siden turnus, har denne sideutdanningen virket skummel, men likevel spennende. At det skulle bli praktisk vanskelig også, hadde jeg ikke forutsett. Ikke fordi det er vanskelig å jobbe med pasienter, men fordi det lyses ut svært få vikariater for leger i spesialisering (LIS) i Bergen eller i dagpendleravstand til byen. For de få relevante stillingene som lyses ut, er ikke nødvendigvis en laboratorielege den mest attraktive søkeren.

I det gamle regelverket lå det et halmstrå i at ansiennitet skulle vurderes ved ansettelse av leger i spesialisering, dvs. hvor langt unna fullført spesialitet man var. For dem som ville ta sideutdanning etter hovedtje-

neste, var det ikke vanskelig å komme i betraktning for en stilling – med et halvt eller ett års manglende tjeneste. Nå er det kvalifikasjoner som teller. Det lyder fornuftig og er på linje med arbeidslivet ellers. For faste stillinger sier det seg selv at en som ønsker sideutdanning ikke skal prioriteres, men også vikariater brukes til rekruttering. For avdelinger som ønsker å rekruttere, vil ikke kjennskap til analyseinterferens, forskningsmetodologi og biokjemiske sykdoms-manifestasjoner rangeres høyere enn ønsket om å bli i spesialiteten. Også dette er fornuftig, men det fremmer ikke spesialiseringshastigheten for kandidater i småfagene.

For kandidater som ansettes i det nye systemet med faste stillinger, skal det opprettes stillinger som er øremerket kandidater i sideutdanning. For å få disse skal det gjøres forhåndsavtaler mellom avdelingssjefer. Selv om dette er nytt, har noen avdelinger historiske avtaler. Historisk sett har min avdeling utdannet to kandidater i medisinsk biokjemi siden 1990. Erfaringen med å planlegge slike avtaler er derfor noe begrenset.

Søkingen er i gang, og i påvente av å komme i gang med resten av spesialiseringen, får visst mottoet fortsette å være «gøy på laben».